

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, *zastoupené JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, *zastoupenému JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem, se sídlem Na Roudné 18, 301 00 Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru ekonomického, ze dne 19. 1. 2012, č.j. EK/858/12,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“ nebo „*krajský soud*“) dne 22. 2. 2012 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru ekonomického, ze dne 19. 1. 2012, č.j. EK/858/12 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru finančního (dále též jen „*správce poplatku*“), ze dne 13. 6. 2011, č.j. OF-2149/11-24057/2011/Pl (dále jen „*rozhodnutí správce poplatku*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno

žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku ve výši 25.000,- Kč na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011.

Problematika místních poplatků byla upravena zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o místních poplatcích*“).

Provozování loterií a jiných podobných her bylo upraveno zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o loteriích*“).

Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní (včetně poplatků) byl upraven zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*daňový řád*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, replika

1. Žaloba

Žalobkyně namítala nezákonnost vydaných rozhodnutí žalovaného z důvodu, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobkyně, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Žalovaný zejména porušil ustanovení § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, nesprávně aplikoval ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích a jiných podobných hrách, jakož i ustanovení § 102, § 114 odst. 2 a 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu. Základní vadu vydaných rozhodnutí žalobkyně spatřovala v tom, že správce poplatku místní poplatek ani na žádost žalobkyně nevrátil, přestože mu byl místní poplatek uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích nelze vůbec stanovit a vybírat. Úhradou předmětného poplatku, který nelze dle žalobkyně vybírat, tak vznikl přeplatek, který je v souladu s § 154 odst. 2 daňového řádu přeplatkem vratitelným a který měl být žalobci vrácen dle § 155 odst. 2 téhož zákona.

Pokud jde o důvody svědčící o neoprávněnosti vybrání předmětného místního poplatku, žalobkyně poukázala na skutečnost, že koncová zařízení, která provozuje, nejsou ministerstvem financí povolována, neboť ministerstvo financí nemůže rozhodnutí o povolení dle žádného ustanovení zákona o loteriích vydat. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Uvedený zákon dále v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž je odkazováno na zákon o loteriích. Ten stanoví, že ministerstvo financí, případně obecní či krajský úřad, vydávají povolení k provozování výherních hracích přístrojů, z čehož vyplývá, že je vždy povolován ten který přístroj, a to dle § 17 až § 19 zákona o loteriích. Pokud se jedná o jiná technická herní zařízení, o těch zákon o loteriích nic nestanoví. Pouze v ustanovení § 50 odst. 3 uvádí, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou

v zákoně v části první až čtvrté upraveny. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení, lze za použití argumentu *a contrario* vyloučit pravomoc ministerstva financí vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Pakliže by bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad, a zejména takovou, která koresponduje s příslušnými ustanoveními zákona o loteriích, na který zákon o místních poplatcích odkazuje. Žalobkyně se domnívala, že je-li zákonem upraven pojem výherního hracího přístroje, který je taktéž dle § 10a zákona o místních poplatcích zpoplatněn, včetně jeho povolování, měla by být v zákoně obsažena obdobná úprava i pro jiné technické herní zařízení. Tato však chybí a pojem zůstává nevysvětlen. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že ministerstvo financí vydává povolení k jeho provozování. Vzhledem k absenci právní úpravy však ministerstvo postrádá pravomoc a působnost k vydání takového povolení, a tedy neexistují žádná zařízení, která by podmínky části § 10a zákona o místních poplatcích splňovala. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad a i z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že ministerstvo povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoli provozování jiného technického herního zařízení.

Žalobkyně rovněž upozornila, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány tak měly postupovat podle principu „*in dubio pro libertate*“, a vyložit uvedený pojem tak, že místní poplatek za tato zařízení nelze vybírat. Žalobkyně přitom na možnost různého výkladu a nesrozumitelnost textu zákona o místních poplatcích upozorňovala již při ohlášení místního poplatku a poté v odvolání. Správní orgán prvního stupně se však s uvedeným tvrzením žalobkyně nijak nevypořádal. Dle názoru žalobkyně žalovaný vyložil pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. koncová zařízení jsou ministerstvem financí pouze schvalována, nikoli povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo ministerstvem financí povoleno. Žalobkyně následně v této souvislosti doplnila, že, i přesto, že by povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry bylo považováno za povolení vyžadované ustanovením § 10a zákona o místních poplatcích, koncová zařízení nenaplnují požadavek povolenosti, neboť jsou pouze schvalována. V povoleních ministerstva financí je konstatováno, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím centrálního loterního systému, který je v rozhodnutí vymezován tak, že jde o funkčně nedělitelné technické zařízení, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, a tvoří tak po funkční stránce nedělitelný celek. Samotný interaktivní videoloterní terminál není bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku schopen uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě, slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry nebo prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Na skutečnost, že interaktivní videoloterní terminál postrádá vlastnost kompaktnosti, jak ji vyžaduje definice

obsažená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích, pak ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 upozornil také Ústavní soud. V daném případě byla proto rozhodnutí vydána v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s čl. 2 odst. 3 a čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky.

Žalobkyně dále namítla porušení zásady legality a zákazu zneužití pravomoci, a pokud jde o formální stránku rozhodnutí, poukázal na skutečnost, že pojmem právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, je daňovým řádem jednoznačně myšleno hmotněprávní ustanovení, nikoli pouze ustanovení procesní. V řízení o přeplatku je tak nutno zjistit, zda nějaký přeplatek existuje, což je možné výhradně dle práva hmotného. Žalobkyně měla za to, že její požadavky jsou zcela minimální, kdy v této souvislosti je správce poplatku povinen postupovat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 76/2011 - 62. Pokud je pak žalovaným odkazováno na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, žalobkyně uvedla, že se jednalo o první rozhodnutí ve věci, a to pouze jednoho z řady krajských soudů, kdy Krajský soud v Plzni není tímto rozhodnutím nijak vázán. Pouze na okraj žalobkyně doplnila, že uvedený rozsudek nikde nezveřejňoval, není mu tedy jasné, z jakého zdroje se rozsudek k žalovanému dostal.

Žalobkyně měla taktéž za to, že obecně závazná vyhláška, na základě které bylo platebním výměrem o poplatku rozhodnuto, nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, nesplňuje podmínky, které jsou pro její náležitosti stanoveny zákonem, a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Zejména vyhláška nemůže, ač to zákon o místních poplatcích umožňuje, vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek není zákonný podklad.

Žalobkyně dále poukázala na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, který se týká vyměřování správního poplatku z provozování loterií a jiných podobných her a z jehož obsahu vyplývá, že ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení. Místní poplatek je pak možné vyměřit za povolení zařízení, povolení jiného technického herního zařízení však zákon ministerstvu neumožňuje.

Velmi podrobně se pak žalobkyně zabývala protiústavností procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v té jeho části, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí“. Žalobkyně se domnívala, že tato novela jako tzv. přílepek zákona o podpoře sportu nebyla přijata ústavně konformním způsobem, a soud by proto měl Ústavnímu soudu podat návrh na zrušení příslušné části tohoto zákona, konkrétně právní úpravy zakotvené zmiňovanou novelou zákona o podpoře sportu č. 183/2010 Sb. do ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správce poplatku zrušil.

2. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 5. 2012 a jeho doplnění ze dne 26. 2. 2013 neztotožnil s žalobní argumentací. Uvedl, že se zabýval veškerými námitkami uplatněnými v odvolání a své závěry promítl do odůvodnění vydaných rozhodnutí, v nichž se vypořádal s veškerými důvody, v nichž žalobkyně jako odvolatel spatřovala nesprávnost a nezákonnost napadených rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že povinnost poplatníka místního poplatku vyplývá především z obecně závazné vyhlášky obce, jejíž právní rozbor vypracovalo Ministerstvo vnitra (odbor dozoru a kontroly veřejné správy), a konstatovalo, že vyhláška byla vydána v souladu s Ústavou České republiky, Listinou základních práv a svobod, v souladu se zákonem o obcích, se zákonem o místních poplatcích i v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. K přijetí této vyhlášky došlo kompetentním orgánem města a rovněž k jejímu vyhlášení došlo zákonem stanoveným způsobem.

Žalovaný nesouhlasil s prezentovaným názorem žalobkyně, že předmětný místní poplatek nelze dle zákona vůbec stanovit a vybírat. Žalovaný naopak pokládal za v souladu se zákonem, že je místní poplatek vybírán z každého koncového zařízení a v této souvislosti poukázal na závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích obsažené v rozsudku ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011 - 45, a závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Především ze závěrů Ústavního soudu přitom jednoznačně vyplývá, že tzv. jiná technická herní zařízení, resp. interaktivní videoloterní terminály, lze podřadit pod širší definici pojmu „výherní hrací přístroj“ a že povolovací řízení zde rovněž provádí ministerstvo financí.

Napadla-li žalobkyně opakovaně postup správce poplatku a žalovaného tím, že zde neexistuje zákonný podklad pro vybrání místního poplatku, je žalovaný toho názoru, že postupoval zcela v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a že zákonné zmocnění správce poplatku k vybírání předmětného místního poplatku ze zákona o místních poplatcích vyplývá. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentací týkající se nesprávného a protiústavního přijetí právní normy (zákona č. 183/2010 Sb.), kdy uvedl, že i v případě, že by Ústavní soud zákon či jeho jednotlivá ustanovení zrušil, nemohlo by toto rozhodnutí působit zpětně, nýbrž by mělo účinky *ex nunc*. S uvedeným dle názoru žalovaného souvisí i opakovaná námitka spočívající v existenci vícero výkladů veřejnoprávní normy. Žalovaný upozornil, že v takovém případě je závazný výklad zákona oprávněn učinit pouze příslušný soud při řešení konkrétního případu. Totéž je nutno uvést i ve vztahu k námitce týkající se metodického sdělení ministerstva financí, jehož závazný výklad je oprávněn učinit opět pouze příslušný soud.

Pokud jde o samotný obsah řízení, žalovaný upozornil, že žalobkyně uhradila příslušnou částku platby na kreditní straně osobního daňového účtu v souladu s předpisem na debetní straně osobního daňového účtu a v souladu s její zákonnou povinností, nevznikl zde tedy přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu, ani přeplatek vratitelný, který by bylo možné podle § 155 odst. 2 daňového řádu vrátit. Dle názoru žalovaného tak správce poplatku nepochybil, pokud v daném případě neshledal zákonné důvody pro vyhovění žádosti žalobkyně, když úhrada poplatku za předmětná zařízení byla provedena v souladu s platnou zákonnou úpravou i prováděcí legislativou. Provedenou úhradu tak nelze považovat za přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a přiznat žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalovaný dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 6/12 a dále na rozsudky Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 31 Af 28/2012 a sp. zn. 31 Af 131/2011, týkající se totožné právní problematiky, v nichž byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta. Dále uvedl, že podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí je centrální loterní systém nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový videoloterní terminál. Žalovaný poukázal na znění § 1 písm. g) a § 10a odst. 1 až 3 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném po novele č. 183/2010 Sb., která dle názoru žalovaného umožnila obcím, aby mohly vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (tj. zákona o loteriích). Přes skutečnost, že zákon o loteriích pojem jiné technické herní zařízení výslovně neuvádí ani nedefinuje, lze dle názoru žalovaného z příslušných ustanovení tohoto zákona učinit závěr, že jednotlivé koncové videoloterní terminály podléhají místnímu poplatku. Smysl a účel novely zákona o místních poplatcích provedený zákonem č. 183/2010 Sb. tak jednoznačně směřoval k zajištění finančních prostředků do rozpočtu obcí, a to především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí. Žalovaný tak setrval na svém návrhu, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta a žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení.

3. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž navrhl, aby soud podané žalobě vyhověl. Zopakovala, že je přesvědčena o nesprávnosti obecně závazné vyhlášky města Domažlice s tím, že dokud není o zákonnosti a ústavnosti vyhlášky rozhodnuto Ústavním soudem, nelze její správnost určit. Z vyjádření žalovaného, že „ze závěrů Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 29/10) zcela jednoznačně vyplývá, že jiná technická herní zařízení, resp. interaktivní videoloterijní terminály, lze podřadit pod širší definici pojmu „výherní hrací přístroj“, a že povolovací řízení rovněž provádí Ministerstvo financí dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona“ přitom není zřejmé, zda žalovaný předmětná zařízení zpoplatnil jako jiná technická herní zařízení, či jako výherní hrací přístroje. Z rozhodnutí rovněž není zřejmé, zda byl předmětný poplatek předepsán, a to v intencích závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 76/2011 - 62. Žalobkyně dále opětovně připomněla, že loterii či jinou podobnou hru nelze ztotožňovat s jiným technickým herním zařízením. Lze sice přisvědčit výkladu žalovaného, že loterie nebo jiná podobná hra je zpravidla provozována pomocí nějakého technického zařízení, nelze však souhlasit s tím, že ministerstvo financí při povolování loterie nebo jiné podobné hry povoluje její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. To ani není zákonnou podmínkou pro zpoplatnění jiného technického herního zařízení, když zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno jiné technické herní zařízení, nikoli loterie. Pokud jde o další argumentaci, žalobkyně odkázala na žalobu, v níž se dle svého názoru dostatečně vyjádřila k výkladu podanému žalovaným, a pouze doplnila, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo zařízení ministerstvem financí povoleno, nikoli schváleno. Žalobkyně rovněž upozornila na text novely č. 300/2011 Sb., kterou byla potvrzena dosavadní nejednoznačnost právní úpravy a rovněž to, že právní úprava po novele č. 183/2010 Sb. byla

nejasná a umožňovala vícero výkladů, v důsledku čehož zákonodárce musel přistoupit k nové právní úpravě.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud o věci samé rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

(1) Skutkový základ věci

Žalobkyně žádostí ze dne 17. 5. 2011 požádala správce poplatku o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a to za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, ve výši 25.000,- Kč, který uhradila dne 28. 3. 2011, a to za 1 ks zařízení typ Max Power, 2 ks zařízení typ Kajot a 2 ks zařízení typ Synot, k provozu povolených Ministerstvem financí.

Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011, č.j. OF-2149/11-24057/2011/Pl, správce poplatku rozhodl o žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku tak, že žalobkyni nebude místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 25.000,- Kč vrácen jako vratitelný přeplatek dle § 155 daňového řádu.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí správce poplatku byla vydána v souladu s právními předpisy, neboť žalobkyně v souladu s předpisem na debetní straně osobního daňového účtu uhradila příslušnou částku místního poplatku, u žalobkyně tedy žádný přeplatek ve smyslu § 154 daňového řádu nevznikl, a proto ani nemohl být dle § 155 daňového řádu vrácen. Povinnost zaplatit místní poplatek byla stanovena na základě obecně závazné vyhlášky města přijaté kompetentním orgánem města a Ministerstvo vnitra jako dozorový orgán neshledalo nesoulad této vyhlášky se zákonem. Správce poplatku správně posoudil, že technické zařízení povolené Ministerstvem financí dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích podléhá místnímu poplatku stanovenému § 10a zákona o místních poplatcích, kdy místní poplatek se vybírá na každém koncovém místě centrálního systému. Pokud se jedná o argumentaci žalobkyně týkající se nesrozumitelnosti či nejasnosti právní normy, pouze Ústavnímu soudu přísluší

posuzovat, zda je zákon či jeho část v souladu s ústavním pořádkem. Přičemž i v případě, že by Ústavní soud po provedeném řízení zrušil zákon či jeho jednotlivá ustanovení, jsou do té doby správce poplatku i poplatník povinni postupovat dle zákona platného. Stejně tak závazný výklad zákona je v konkrétní věci oprávněn učinit pouze příslušný soud. K formálním námitkám žalobkyně o nesprávném výroku napadených rozhodnutí žalovaný konstatoval, že výrok rozhodnutí obsahuje formulaci, že místní poplatek nebude vrácen jako vratitelný přeplatek, z čehož jednoznačně vyplývá, že žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku nebylo vyhověno. Výrok rozhodnutí obsahuje také právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno. Dle názoru žalovaného tak správce poplatku při vydávání rozhodnutí postupoval podle základních zásad správy daní a v souladu se zákony a jinými právními předpisy.

(2) Právní hodnocení

a) Předmětem přezkumu v dané právní věci je rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Krajský soud v Plzni (senáty 30Af a 57Af) se po skutkové stránce obdobnými věcmi téže žalobkyně opakovaně zabýval a v nyní souzené věci nemá důvod se od vlastních závěrů odchýlit.

Ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (srovnej § 154 odst. 2 daňového řádu). Požádá-li daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku, správce daně nejprve zkoumá, zda nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že přeplatek eviduje, zkoumá dále, zda on sám nebo některý z jiných správců daně neeviduje u téhož daňového subjektu nedoplatek. Až v situaci, kdy žádný nedoplatek evidován není, je správce daně oprávněn vratitelný přeplatek vrátit.

Krajský soud na tomto místě podotýká, že judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej zejména rozsudek ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011 - 62, nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 38/2012 - 18, oba dostupné na www.nssoud.cz) dovodila možnost konkludentního vyměření místního poplatku za subsidiárního použití obecných předpisů o správě daní (k čemuž došlo i v nyní posuzované věci), a to včetně možnosti podat proti konkludentnímu vyměření odvolání. Žalobkyně pak v návaznosti na uvedené podala žádost o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku, kterou primárně opírala o to, že předmětný místní poplatek uhradila bez zákonného důvodu a že vydané rozhodnutí je v důsledku neexistence poplatkové povinnosti fakticky neuskutečnitelné (nevykonatelné), a tedy by měla být prohlášena jeho nicotnost.

V této souvislosti je klíčovým především výklad pojmu „*jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“, který je obsažen v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Dle názoru žalobkyně takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť zde jednak chybí kompetence ministerstva financí jiné technické zařízení povolit, jednak žalobkyní provozované interaktivní videoloterní terminály

vůbec nelze podřadit pod pojem „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

Krajský soud na tomto místě považuje za nutné nejprve upozornit, že není možno směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ a pojem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se dobrovolně účastní každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží přitom na tom, zda se hra provádí pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V řadě případů se bude jednat o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeného v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie nepochybně patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému, jehož součástí jsou právě koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto hry by bez příslušného povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno vůbec provozovat.

V případech, kdy Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je jeho povinností plynoucí z § 50 odst. 3 téhož zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. To ve vztahu k obsahovým náležitostem vydávaného povolení mj. znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. V tomto ohledu proto nelze souhlasit s žalobkyní, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoli již provozování jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobkyni povolilo provozování loterie a jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, který je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Pokud tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze za použití logického argumentu *a maiore ad minus* (od většího k menšímu) dospět k závěru, že tím současně povolilo i provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů (a tím povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových). Jejich provozování a umístění zároveň ministerstvo ve druhé části výroku i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je přitom v této souvislosti minimální, důležitý je faktický dopad, tj. že žalobkyně může předmětnou loterii nebo jinou podobnou hru provozovat prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Krajský soud tak na rozdíl od žalobkyně dospěl k závěru, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, resp. pomocí jednotlivých terminálů, což ostatně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Ústavní soud, který v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaném pod č. 202/2011 Sb. a dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že je „(...) přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona, ve spojení s § 2 písm. e) téhož

zákona, umístění i ILV (pozn. krajského soudu: interaktivních loterních videoterminálů), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. (...) Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona (...).

Pokud jde o námitku žalobkyně poukazující na to, že jí provozovaná zařízení (interaktivní videoloterní terminály) nelze vůbec podřadit pod pojem „jiného technického herního zařízení“ dle zákona o místních poplatcích, krajský soud v návaznosti na výše uvedené nejprve připomíná právní úpravu obsaženou v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, dle kterého obce mohou vybírat místní poplatek za výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Výherním hracím přístrojem se podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Definici jiného technického herního zařízení zákon o loteriích neobsahuje. Přesto je možno ze systematického hlediska dovodit, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces předvídaný v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. V daném případě je tedy nutno za „jiné technické zařízení“ považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry a které je schopno z pohledu funkční nedělitelnosti v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Shora uvedené plně odpovídá také závěrům vysloveným v již výše citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10: „(...) Charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu (...).

Za předmět místního poplatku, tj. za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, je tedy možno považovat každý ministerstvem povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces. V této souvislosti nelze opomenout ani celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce tímto způsobem umožňuje obcím ovlivňovat existenci negativních externalit vznikajících na jejich území. V tomto ohledu přitom hraje významnou roli, kde jsou jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály

umístěny, neboť hráče zajímá uskutečňování hry a zejména její výsledek v podobě výhry. Skutečnost, zda k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu, či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního systému, není pro hráče důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích je tedy nerozhodné, na jakém principu a prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována, ale v jakém konkrétním místě se tak děje.

Krajský soud v této souvislosti odkazuje také na úmysl zákonodárce vedoucí k přijetí novely zavádějící předmětný místní poplatek. Ačkoli k novelou dotčeným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010 ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky (srovnej senátní tisk č. 259, sedmé funkční období 2008 – 2010, dostupný na www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznamoval Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu a s důvody, které k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „(...) *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů – říkejme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce (...)*”.

Jmenovaný senátor obdobně obhajoval předmětný pozměňovací návrh také v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky (viz stenoprotokol ze 79. schůze ze dne 18. 5. 2010 ke sněmovnímu tisku č. 756, páté období 2006 – 2010, dostupný na www.psp.cz): „(...) *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. (...) Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje (...)*”.

Z výše uvedeného je patrné, že zákonodárce se předmětnou novelou pokusil reagovat na vývoj na trhu loterií a jiných podobných her (zejména pokud jde o jejich nové druhy a o nové herní technologie), který zákon o loteriích dostatečně nereflektoval. Je zjevné, že úmyslem zákonodárce bylo alespoň částečně reagovat na aktuální situaci na trhu, včetně s tím spojených aplikačních problémů na straně obcí tak, aby v budoucnu nemohlo docházet k obcházení zákona a aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

V projednávaném případě tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně provozovala povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povoleno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). Z důvodů uvedených výše tak byly u žalobkyně splněny všechny zákonné podmínky k tomu, aby každý koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému podléhal zákonné povinnosti platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Krajský soud proto takto uplatněným žalobním námitkám nepřisvědčil, naopak se ztotožnil s právními závěry, které ve věci zaujaly správní orgány obou stupňů.

b) Nedůvodným krajský soud shledal také žalobní bod týkající se namítané protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v té jeho části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla vyřešena nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publikovaném pod č. 39/2013 Sb. a dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum*, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, dle kterého je návrhem podávaným k projednávané věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Odkázal na slova již výše zmiňovaného senátora Jaroslava Kubery, který při seznamování Senátu s pozměňovacím návrhem mimo jiné uvedl, že „(...) zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu.“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (tj. zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud v této souvislosti závěrem podotýká, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

c) Žalobkyně dále obecně upozorňovala na neurčitost a nesrozumitelnost obecně závazné vyhlášky města Domažlice, na jejímž základě bylo o poplatku rozhodnuto, a rovněž na to,

že tato vyhláška upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. V této souvislosti především namítala, že obecně závazná vyhláška nemůže vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek chybí zákonný podklad.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud uvádí, že již z výše uvedeného je zřejmé, že soud závěry žalobkyně nesdílí. Je naopak toho názoru, že předmětná vyhláška obsahuje veškeré náležitosti a byla vydána v souladu s § 14 zákona o místních poplatcích a v mezích v něm obsaženého zmocnění k regulaci výběru místních poplatků dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, a tedy neshledal důvody, pro které by tato vyhláška nemohla být v rozhodovací praxi správních orgánů aplikována.

d) Žalobkyně rovněž poukazovala na obsah metodického návodu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, který se zabývá vyměřováním správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. V této souvislosti dovozovala, že předmětné stanovisko je možno aplikovat i na vybírání poplatků místních. K tomu krajský soud uvádí, že skutečnost, že ministerstvo v tomto návodu konstatuje, že předmětem správního poplatku je povolená loterie či hra jako celek (bez ohledu na to, v kolika provozovnách je provozována), nemění nic na závěru, že předmětem místního poplatku dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích jsou jednotlivá jiná technická herní zařízení. Současně není předmětný návod v rozporu ani s těmi závěry, že v rámci povolování loterií a jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo v rozhodnutích povoluje provozování těchto her a loterií prostřednictvím konkrétních herních zařízení. Krajský soud na tomto místě opětovně podotýká, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem neurčitým a zákon o loteriích, ani zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinují. Nicméně, jak již bylo vyloženo výše, musí takové zařízení mít určité vlastnosti, aby jej bylo možno pod tento pojem podřadit. V daném případě zařízení žalobkyně předmětné vlastnosti splňovala, a proto byla správně zpoplatněna. Jiným výkladem tak nebylo možno dospět k závěru, že předmětná zařízení místnímu poplatku nepodléhají, a tedy zde ani nebyl prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch žalobce). Ani tato námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud považuje za vhodné připomenout další legislativní vývoj v uvedené oblasti. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon o loteriích a jiných podobných hrách, přinesl kromě novely zákona o loteriích i novelu zákona o místních poplatcích. Cílem této novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Novela přinesla legislativní vymezení centrálního loterního systému (obdobně jak jej výše vymezil soud podle dosud platné úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech

výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému“. Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z ustanovení § 1 písm g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tímto byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen.

e) Pokud jde o soubor žalobních námitek směřujících proti chybějícím náležitostem rozhodnutí žalovaného, ani tyto krajský soud neshledal důvodnými. Vydaná rozhodnutí jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí a jsou také řádně odůvodněna. Ostatně se závěry, které žalovaný vyslovil v napadených rozhodnutích, žalobkyně v podané žalobě dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se žalovaný s podstatnými otázkami vůbec nevypořádal. Jak bylo odůvodněno výše, místní poplatek byl v daném případě stanoven a žalobkyní zaplacen v souladu s příslušnými právními předpisy, a dotčeným rozhodnutím tak správce poplatku ani žalovaný nemohli porušit zásadu legality ani zásadu zneužití pravomoci. Tím spíše nelze dospět k závěru o nicotnosti rozhodnutí v důsledku nedostatku jeho právního podkladu. Stejně tak výrok rozhodnutí o žádostech je jednoznačný a určitý, splňuje požadavky kladené na tento typ rozhodnutí a obsahuje veškeré údaje vyžadované ustanovením § 102 daňového řádu. Výrok rozhodnutí vyhovuje také § 155 tohoto zákona, neboť z něj jednoznačně vyplývá, že žádostem žalobkyně nebylo vyhověno. Jde-li o žalobkyní namítanou nutnost uvést ve výrokové části právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, má krajský soud za to, že účelem tohoto ustanovení není ukládat správním orgánům povinnost vyjmenovat ve výroku rozhodnutí všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována (či jakýmkoli způsobem dotčena), ale umožnit adresátovi rozhodnutí identifikovat právní normy klíčové pro posouzení věci. V daném případě bylo ve výrokové části uvedeno, že správní orgán rozhoduje v řízení o žádosti dle § 155 daňového řádu. Požadavek zákona byl tedy naplněn, neboť předmětná konkretizace aplikovaného ustanovení umožňovala, aby žalobkyně výroku porozuměla.

(3) Závěr

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[III] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný by právo na náhradu nákladů řízení měl, neboť měl ve věci úspěch a byl v řízení o žalobě zastoupen advokátem, který ve věci učinil písemná podání – vyjádření k žalobě, včetně doplnění. Krajský soud však žalovanému náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni nepřiznal, a to z důvodů vyslovených již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí předně Nejvyšší správní soud připomenul dosavadní judikaturu správních soudů, podpořenou závěry Ústavního soudu, že v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá právně zastoupit. V této souvislosti také již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99 - 39, publikovaném pod č. 1015/2002 SJS, které následně potvrdil Ústavní soud usnesením ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, dostupným na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že důvodem zvláštního zřetele hodným pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat také ve skutečnosti, že žalovaný je orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Nelze proto na žalobkyni spravedlivě žádat, aby hradila náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková